

Veronica Raimo

host

NIC PRAVDIVÉHO

Veronica Raimo

**NIC
PRAVDIVÉHO**

Přeložila
Lenka Kuhar Daňhelová

BRNO 2025

Veronica Raimo

NIC

PRAVDIVÉHO

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790 EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Questo libro è stato tradotto grazie a un contributo
del Ministero degli Affari Esteri e della Cooperazione
Internazionale italiano

Tato kniha vychází za finanční podpory italského
Ministerstva zahraničních věcí a mezinárodní spolupráce

Niente di vero

Copyright © 2022 by Veronica Raimo

Cover picture from open sources

Translation © Lenka Kuhar Daňhelová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978 80 275 2803 5 (PDF)

ISBN 978 80 275 2804 2 (ePUB)

ISBN 978 80 275 2805 9 (MobiPocket)

*Cecílii,
Glendě a Mileně*

Robert mě seznámil s mravním citem příznačným pro Yuroky: studem. Nikoli pocitem viny, není nic, kvůli čemu by bylo třeba cítit se provinile; jen stud. Člověk rozčilením zrudne, oněmí a snaží se to nějak pojmout. Musím Robertovi poděkovat za hluboký respekt, který vůči studu jakožto sociálnímu nástroji živím.

Ursula K. Le Guin, Indian Uncles

Říká se, že když se v rodině narodí spisovatel, znamená to pro ni konec.

Ve skutečnosti z toho rodina vyjde bez problémů, jako tomu bylo od počátku věků, zatímco špatně končí spisovatel během svých zoufalých pokusů zabít svou matku, otce a sourozence, jen aby je znovu našel nemilosrdně živé.

Můj bratr umírá několikrát do měsíce.

Je to pokaždé matka, kdo mi volá, aby mi oznámila jeho odchod.

„Tvůj bratr mi nezvedá telefon,“ hlesne.

Telefon v jejích očích potvrzuje naši přítomnost na Zemi, a pokud ho nezvedáme, neexistuje jiná odpověď, než že naše životní funkce selhaly.

Když mi volá, aby mi řekla, že můj bratr už není, nepřije si, abych ji uklidňovala, spíš se chce jen podělit o svůj žal. Společně trpět je pro ni způsob, jak být šťastná: společná bolest, absolutní radost.

Někdy jsou důvody úmrtí banální: únik plynu, čelní srážka v automobilu, úder do hlavy po ošklivém pádu.

Jindy jsou scénáře složitější.

Na Velikonoční pondělí mi po jejím telefonátu zavolal mladý karabiniér:

„Vaše matka oznámila zmizení vašeho bratra. Můžete mi to potvrdit?“

Neslyšeli se nanejvýš pár hodin. Byl někde venku na obědě se svou přítelkyní, zatímco ona se užírala, proč nešel na oběd s ní, která ho přivedla na svět.

Pokusila jsem se mladého karabiniéra uklidnit, že je všechno pod kontrolou. „Ne!“ vykřikl. „Nic není pod kontrolou, na telefonní ústředně je hotové pozdvižení!“

V tomto ojedinělém případě ještě můj bratr nebyl mrtvý, ale už měl mít na kahánku. Nacházel se v garáži, poté co byl unesen a mučen násilníky z Demokratické strany. Jen krátce předtím se stal radním pro kulturu v třetím římském obvodu a čas od času se dostával do slovních potyček se stranickými kolegy.

„Nesmíš se s nikým hašteřit!“ kladla mu matka na srdce.

„Mami, já se nehašteřím, dělám politiku.“

„Dobrá, ale vždycky se pak usmířte, ano?“

Když se matka ujistí, že její syn je stále ještě naživu, cítí se vždycky pokořená. Tváří se kajícně, jako by jí bylo dvanáct. A stejně tak její hlas zní, jako by patřil dvacítileté dívce. Jak by se mohl člověk zlobit na malou holku?

„Neměla bych karabiniérům přinést nějaké zákusky, co myslíš?“ ptá se mě tenkým hláskem.

Kdoví proč vůbec volala karabiniéry, a ne policii. Nemám odvahu to s ní hlouběji rozebírat, co kdyby pak telefonovala ještě častěji. Třeba hasičům nebo civilní obraně. To ji zatím ještě nenapadlo.

Po celou dobu, co trvá její panika, vyjednává matka s Bohem a zavazuje se k různým obětem. Nebude jíst sladké, nebude chodit do kina, nebude číst časopisy, nebude poslouchat Rádio 3, několik dní, měsíce, léta. Momentálně nemůže jít ke kadeřníkovi a sledovat televizi. Jindy

je kombinace bez Rádia 3 a bez sladkostí. Nebo bez kávy a bez nových bot. Všelijak to mění a spojuje, jak se jí za-
mane.

Jdu za ní, protože si dělám starosti.

„Ale, Veriko, to jsi ty?“ Moje matka mi říká Verika.
„Doufala jsem, že to bude tvůj bratr.“

Stále bydlí v domě, kde jsem vyrostla, v obytné čtvrti na severovýchodním předměstí Říma. Je to stejný obvod, v němž se její syn stal radním pro kulturu. Ráda bych ji přesvědčila, aby aspoň jednu svou obět vyměnila za nějakou smysluplnou činnost. „Mohla bys pracovat jako dobrovolnice,“ říkám jí. „Jsem si jistá, že náš Pán nebude mít nic proti.“

Zavrtí hlavou a současně mě požádá, abych pustila televizi a řekla jí, co se děje ve světě. Rukama si zakrývá oči, ale vidím, že na ni mezi ukazováčkem a prostředníčkem pošilhává. Nahmatá ovladač a zesílí zvuk. „Vždyť není nic slyšet.“

Když mého bratra věznili tyrani z Demokratické strany, čekala matka celá rozechvělá na osudový telefonát. „Přísahala jsem si, že skočím z okna.“

„To je skvělý nápad, mami. Takže bych oslavila Velikonoční pondělí se svým zamordovaným bratrem a rozplác-
lou matkou.“

Pak mě přepadne pochybnost: „Ale kdyby takhle vyřídili mě, skočila bys taky?“

Ticho.

Nedívá se na mě, ještě pořád si drží ruku před očima.
„Tak co? Skočila bys?“

„Ale no tak, nech si ty hloupé otázky.“

Když se vrátím domů a znovu se nad tím zamyslím, něco mi na té scéně neuskutečněné sebevraždy nesedí. V bytě mých rodičů není jediné okno, z něhož by bylo možné vyskočit ven. Jsou příliš malá, protože všechna byla v polovině rozdělena.

Můj otec byl posedlý rozdělováním pokojů, jen tak, aniž k tomu měl nějaký důvod. Jednoduše v nich vybudoval další zeď. Stavěl zdi v pokojích, jinak se tomu nedá říct.

Bydleli jsme čtyři v bytě o šedesáti metrech čtverečních a z toho se mu podařilo vydolovat tři ložnice, obývací, kuchyň, jídelnu, verandu, dvě koupelny a k tomu ještě dlouhý podstropní tunel, táhnoucí se podél celého bytu a snižující strop. Kdyby byl člověk hodně vysoký, narážel by do něj hlavou, nikdo v naší rodině však tento problém neměl.

Nebyly tam žádné skutečné dveře, jen ty posuvné bez zámku. Bylo to jako žít v divadelních kulisách, pokoje byly jen naoko, napodobeniny postavené pro diváky.

Po jistou dobu mého dětství existoval můj pokojíček jenom v noci. Přes den se z něj stala předsíň. Večer, když jsem musela jít spát, zatáhla jsem dvoje harmonikové dveře a na zem hodila kus stěny, což bylo ve skutečnosti skládací lehátko. Ráno všechno zmizelo a scéna se změnila. Panely se přemístily, zvedly se opony. Později můj pokojíček přesunuli do bratrova jako malý kvádr umístěný v koutě místnosti, komůrku postavenou naležato. Okno bylo — stejně jako všechna ostatní — rozděleno v polovině zděnou příčkou. Když jsem chtěla vykouknout ven, musela jsem se spokojit s křídlem velkým jako dvířka od hotelové chladničky.

„Chtěla jsem ti jen říct, že bys oknem neprošla,“ píše matce.

„Děkuju, drahoušku,“ odpoví mi, „budu si to pamatovat.“

Číst jsem se naučila ve čtyřech letech. V jiné rodině by možná aspoň řekli „šikulka“, v té mé to ale bylo naprosto irelevantní vzhledem k tomu, že bratr se naučil číst kolem tří let a ve čtyřech znal nazpaměť všechna světová hlavní města, jména amerických prezidentů v chronologickém pořadí i s datem uvedení do úřadu a hráče Juventus od roku 1975, kdy se narodil.

Ve skutečnosti mi fakt, že byl při rozdělování rolí pasován na rodinného génia právě on, zajistil daleko klidnější život. Matka tvrdí, že na otázku, jestli chci jít, stejně jako můj bratr, do školy o rok dřív, jsem jí odpověděla: „Ne, mami, děkuju. Chci být jako ostatní.“

Pochybuju, že jsem byla v pěti letech natolik uvědomělá, abych podobnou větu vyslovila, ale je pravda, že jsem v tomto svém postavení nemusela nikomu nic dokazovat. Můj bratr to tak jednoduché neměl. Nezáviděla jsem mu.

Matka pořád vypráví jednu takovou vtipnou historku z restaurace. Bratrovi nebyly ani tři roky, ale popadl jídelní lístek a začal ho z výšky své stoličky deklamovat. Zdůrazňoval začátek každého řádku, dokázal rozpoznat hiáty a správně zdvojoval souhlásky. Číšník, který přišel zapsat

objednávku, se znuřeným výrazem čekal, kdy ten usmrkanec skončí své představení. Když bratr došel až k dezertům, stál číšník i nadále s tužkou v ruce nad námi, aniž dal najevo sebemenší známku ohromení.

„Dobrá, budete objednávat, nebo mám přijít později?“

V té chvíli zachvátila malého génia frustrace, popadl ze stolu sklenici a začal ji ohlodávat.

Vždycky když matka tuhle vtipnou historku vypráví, je náležitě hrdá a podobně jako jejího tříletého syna i ji popudí, pokud někdo z přítomných neprojeví náležité pobavení; natolik, že ji začne vyprávět od začátku a vysvětlovat zásadní pasáže.

Když nás matka představovala novým lidem, říkala: „Tak tohle jsou moje klenoty.“ Často narážku nepochopili, takže jim učitelským tónem převyprávěla celý příběh bratrů Gracchových, aby se vrátila ke svému závěru: „Tak tohle jsou moje klenoty.“

Ovšem není klenot jako klenot. Jakmile vypočítala všechny neuvěřitelné věci, které můj bratr dokázal — osmi slabičné poemky o hrdinských činech Garibaldiho, rovnice o dvou neznámých, oboustranné křížovky bez nakresleného obrazce, partie *Master Mind* vyřešené ve třech tazích —, přišla řada na mě: „A tady Verika ráda kreslí,“ řekla. A konec.

Navíc to ani nebyla pravda; protože se mi však v ničem nedostávalo jednoznačné geniality, bylo rozhodnuto, že umím slušně kreslit. I děda Peppino, otec mého táty, se hrál při vytváření této role určitou úlohu. Jako malé se mi v *Hádankářském týdnu* líbila jediná hra, jmenovala se: „To jsem udělal já!“ Šlo o to, vytvořit obrázek a vycházet přitom z několika čar, které už byly předtištěny v rámečku.

Jednou jsem nakreslila něco jako mimozemšťana, kterého děda považoval za kočku a pojmenoval ho „Zvědavý kocour“. Měsíc nato mi daroval ilustrovanou sbírku La Fontainových bajek a řekl mi, že je to cena, kterou mi poslal *Hádankářský týden* za mého Zvědavého kocoura. Už tehdy jsem věděla, že mi očividně lže, protože jsem předtím zkontrolovala oceněné obrázky a po mém mimozemšťanovi vydáváním za kočku nebyla ani stopa.

Přesto jsem měla z dárku radost, a hlavně — přesvědčila jsem samu sebe, že když může lhát můj děda, tím spíš můžu lhát i já. A tak jsem jednoho dne, když jsem čekala, než matce skončí učitelská porada, proklouzla do třídy, kde se pod lavicemi sušily olejové malby. Byla jsem ve třetí třídě základní školy a tohle byly obrázky studentů tercie z nižší střední. Prohlížela jsem si je jeden po druhém, zanechávala na jejich okrajích otisky svých prstů a pak jsem se rozhodla ukrást rozbouřené moře a zasněženou horskou chatu. Dobrých deset minut jsem s obrázky mávala, foukala na ně, aby uschly, a pak jsem je zastrčila do aktovky.

Otec mi daroval minisadu temperových barev, a tak jsem se v neděli odpoledne rozhodla spustit svou akci. Po obědě jsem se zavřela do pokojíčku a předstírala tvůrčí zápal. O pár hodin později jsem se vynořila se svými dvěma mistrovskými díly. Nikdo si nevšiml, že už jsou suchá ani že nejsou namalovaná temperami, ale olejovými barvami, a už vůbec ne toho, že na opačné straně je jméno přeškrtnané modrým perem.

Rodiče byli tak nadšení z těch dvou výkresů — zůstaly jedinými za celou moji kariéru —, že se je rozhodli zarámovat a pověsit v předsíni.

Když k nám přicházeli hosté, vždy nastal okamžik, kdy byla návštěva přivedena do naší obrazárny na chodbě a já pod množstvím komplimentů nad hrůzyplnou temnotou rozbouřeného moře a romantickou osamělostí horské chaty dokázala přesvědčit samu sebe, že na tom taky mám určitou zásluhu. To já jsem rozhodla, které obrazy ukradnu, nenechala jsem se svést dětskými tahy štětcem, a už vůbec ne nevkusnými portréty šťastných rodin, stromků a idylických krajinek. Tušila jsem už tehdy, že mým posláním bude Sturm und Drang.

Obě malby dosud visí v předsíni bytu mé matky. Když jsem u ní a procházím kolem nich, jsem vždy v pokušení říct jí pravdu; bojím se ale, že by mi stejně neuvěřila. Mé zřídkaivé pokusy být vůči ní upřímná stejně nikdy nebere vážně, spíš na ně hledí se směsicí podezření a soucitu. Když si všimne mého pohnutí nad obrázky, přistoupí ke mně a pohladí mě po hlavě, jako bych byla opět tím děvčátkem, které je namalovalo, přestože jsem tím děvčátkem nikdy nebyla.

„Chceš, aby ti maminka koupila plátno?“ zeptá se mě.

Občas si představuju, že podpis, který jsem začmárala svou osmiletou zločineckou rukou, se vynoří na povrch jako v jedné hororové povídce a neposkvrněný sníh horské chaty zbarví inkoustová modř. Jindy si říkám, že bych měla vzít obrazy, vytáhnout je z rámu a pokusit se rozluštit jména, najít je na facebooku a s odstupem třiceti let se omluvit dlouhým dopisem jako z nějakého románu:

Milí umělci, odpusťte mi. Kdoví jakým směrem se ubíral váš život. A kdoví co jste si mysleli to ráno, když jste vstoupili do třídy, s očima ještě zamlženými spánkem, a zajeli svou talentovanou

rukou pod lavici a nenašli tam svůj obrázek. Ta náhlá prázdnota! Vesmírné porušení důvěry! Ach, jak se teď trápím, zda moje lež nezpůsobila další lži. Co jste řekli učitelce výtvarné výchovy? „Omluvte mě, paní učitelko, někdo mi ukradl výkresy?“ Věřila vám, nebo se vám vysmála? Nedokážu se ubránit představě celé třídy, jak se vám pošklebuje, představě dětské krutosti, která pokoruje ty nejlepší svého pokolení. Takové utrpení mě mučí...

Ve skutečnosti na to o vteřinu později přestanu myslet.

S bratrem jsme se oba stali spisovateli. Nevím, co odpovídá on na otázku, jak je to možné, já říkám, že je to zásluhou vši té nudy, kterou nám rodiče předali.

Zatímco matka byla přespříliš úzkostlivá, otec trpěl lehčí formou paranoie. Studia chemie ho přivedla k tomu, že považoval svět za semeniště choroboplodných zárodků, před nimiž nás musel nepřetržitě chránit. Což znamenalo co nejvíce omezit vycházení z domu a dusit se mezi čtyřmi stěnami, tedy v našem případě stovkou stěn.

Bylo mi osm, když došlo k výbuchu jaderného reaktoru v Černobylu. I potom co se zdálo, že krizová situace pominula, žila má rodina jako podle scénáře nějakého postapokalyptického filmu, předstírala, že nežijeme v relativně bohatém západním městě, nýbrž ve vysoce zamořené Zóně X jako z nějaké sci-fi.

V každé solidní katastrofické zápletce záleží ve chvíli, kdy se celý svět nakazí, na jediné věci: zachovat pokrevní pouta, tedy rodinu.

Takže nám otec po tři léta zakazoval jíst ovoce a zeleninu, vajíčka i čerstvé mléko, bránil nám chodit jíst do restaurace nebo si koupit čtvrtku pizzy na ulici. Jediné

přípustné jídlo byly konzervované výrobky, zpracované před šestadvacátým dubnem 1986.

Dodržovat protokol nebylo jednoduché, musím ale přiznat, že to mělo i něco do sebe; cítila jsem se díky tomu jako hrdinka v karanténě neviditelné všem ostatním. Zůstat zabarikádovaná v našem vylepšeném bytě a jíst tuňáka s fazolemi z konzervy jako průkopníci, vymýšlet si nepravděpodobné výmluvy, když jsem si šla dělat úkoly ke spolužačce a nabídli mi tam svačinu, nebo monitorovat v supermarketu datum výroby, to všechno byly tajné kódy určené výhradně nám vyvoleným.

Nakonec jsme všichni začali trpět nedostatkem vitaminů, a přestože nás matka dopovala B-komplexem a karnitinem, nikdo z nás nevypadal zdravě. V každém případě jsme přežili. Hrozily nám nanejvýš kurděje.

Díky přísné výchově našich rodičů jsme se ani já, ani můj bratr nenaučili takové nerozvážené věci jako plavat, jezdit na kole, bruslit, skákat přes švihadlo (stačila chvilka a mohli jsme se utopit, rozbít si hlavu, zlámat si nohy, oběsit se).

Dětství jsme strávili zavření doma a k smrti se tam nudili. Věnovali jsme se té činnosti tak intenzivně, že se z ní brzy měla stát existenciální póza. Dokázali jsme se nudit jako nikdo jiný.

Ve dvoře za domem si vždycky hrály děti a jejich křik k nám doléhal jako nějaký zvláštní zvířecí jazyk, kterému jsme nerozuměli. Špehovali jsme je z okýnka, mlčky, se zhasnutým světlem. Na střídačku jsme vystrčili tvář pár centimetrů nad parapet (pro oba v něm nebylo dost místa),

a když náhodou některé z dětí zvedlo pohled k letícímu míči, hned jsme zase rychle zalezli. Děsila nás myšlenka, že by nás mohly spatřit, protože sejít za nimi dolů, kdyby nás pozvaly, bychom nezvládli. Dva malí špioni zabarikádování v bytě.

Nejhorší bylo, že jsme sami sebe takhle vnímat nedokázali. Mohli jsme si z toho dejme tomu udělat hru: „Ha, neviděli nás!“ Mohli jsme cítit vzrušení z toho, že nás neodhalily, komentovat, která nebo který je z celé skupiny nejhezčí, mohli jsme cítit přinejmenším rozechvělou lhostejnost starců sledujících dělníky při práci na stavbě; ale ne, nebyli jsme nic jiného než dvě děti, které se dokázaly mistrovsky nudit.

V tomto našem utajení jsme jednoho dne museli čelit strašlivému morálnímu dilematu. Děcka na dvoře totiž hrály kopanou s ropuchou. Napřed položily zvíře doprostřed a obstoupily je jako nešťastníka, na kterého přišla řada v šikaně pubertáků. Ropucha se pokusila párkrát skočit, ale bylo jasné, že v hlavě nemá žádný plán úniku. Potom přišel z kruhu první kopanec. Začaly si ji přihrávat. K naší strážné věži doléhaly spíš pitomé výkřiky než zvuky úderů bot na bradavičnatou kůži zvířete nebo plesknutí o asfalt, když někdo z nich minul, ve své hlavě jsem to ale všechno slyšela. S bratrem jsme si během těch nekonečných muk pevně tiskli ruce. Myslím, že se modlil, slyšela jsem ho mumlat litanie, i když se nepokřížoval, protože jsem mu nechtěla pustit ruku. Doufala jsem jen, že ropucha co nejdříve umře a vysvobodí nás z agonie. Ani jsme nemukli. Anebo spíš, vědomě jsme se rozhodli, že ani nemukneme. Ustrašení a neschopní jako

vždycky. Tak před tímhle se nás rodiče snažili ochránit? Před neprozíravým odhalením zla na našem dvoře? Hrůza, hrůza!

Když jsme konečně objevili knihy, nepředstavovaly pro nás ani tak druh úniku, jako spíš uklidňující splynutí s nudou. Téměř jsem ji viděla, bílou a blátivou: čtení bylo jako pohroužit se do mléčného močálu. Dokud i tělo neochablo, zůstávala jsem ponořená ve stojaté vodě pronikající do všech pórů. Cítila jsem náhle, jak všechno získává smysl, fenomén transsubstanciacce, mé tělo se stávalo nudou. Nedokázala jsem říct, zda se mi kniha líbila. O to totiž nikdy nešlo. Naopak, myšlenka, že by čtení mohlo přinášet potěšení, byla úplně mimo. Proč si působit zbytečné trápení? Existovala jediná věc, které se moje rodina děsila víc než toxického mraku z Černobylu: požitkářství.

Předtím než nás začaly dopovát nudou knihy, vymýšleli jsme si s bratrem jiné kratochvíle.

Rodinný génius přišel s hrou, která na dlouhá léta vyplňovala naše odpoledne. Během odpoledního odpočinku a pak dál až do západu slunce a do večere, kdy jsme museli vstát, jsme leželi vedle sebe na břiše, opírali se o lokty a se sešitem před sebou jsme hráli o čísla. Nehráli jsme jeden proti druhému, spíš jeden s druhým, protože v té hře nešlo o vítězství. Ve skutečnosti v ní ale nešlo ani o spolupráci. Podobalo se to spíš zenovému cvičení — počítání oveček přeskakujících ohradu, když se člověk snaží usnout. Hodilo se kostkou a zapsalo se číslo, které padlo. Touto činností jsme trávili celé hodiny. Zapálení a pohroužení. Oba jsme byli velkými fanoušky pětky a jediné skutečné napětí hry spočívalo v tom, zda pětka padne co možná nejčastěji. Čímž dá najevo svou nadřazenost. Zatímco jsem házela svou kostkou, pozorovala jsem bratra, jak vrhá tu svou, cítila v jeho soustředěném pohledu naději, že padne pětka, a pak jsem sledovala jeho pevnou a čestnou ruku, jak vyznačuje křížek pod číslem čtyři. Jen záblesk lítosti v očích a neposkvrněná víra, připravená

k dalšímu hodu. Hlídala jsem, aby si nevšiml, jak píšu do sešitku křížek u pětky, zatímco jsem prsty zakrývala svoji kostku s mizernou dvojkou. Byla jsem schopna podvádět v zenové hře, to nedávalo smysl. Nedokázala jsem si ale pomoci.

Když nás naši večer volali k večeři a porovnávali jsme své sešitky, vždycky jsem se svým počtem pětek vyhrála. Nevím, zda můj bratr věděl, že podvádím, anebo si něco tak přízemního nedokázal vůbec představit. Pokoušel se údaje dešifrovat a překvapovalo ho, jak se vymykají jakýmkoli statistickým zákonitostem. Pokoušel se najít jiné logické vysvětlení a došel tak ke svým prvním výzkumům v oblasti metafyziky. Jak mi mohlo padnout tolik pětek? Pak mě poplácal po ramenou a řekl mi: „Šikulka!“

Často jsem o té jeho „šikulce“ přemýšlela. Ptala jsem se sama sebe, zda jde o princip spojených nádob: jestli musel bratr párkrát prohodit „šikulka“, aby si mohl převlastnit všechny ostatní pochvaly na svou adresu. Taký mě napadlo, zda nešlo o jeden z jeho prvních projevů sarkasmu. Možná nedobrovolný. Přemýšlela jsem, zdali mi náhodou neřekl „šikulka“ pro tu iracionální odvahu, pro můj pokus narušit nudu jeho nesmyslné hry ještě něčím nesmyslnějším. Zdali mi nechtěl říct: Jak se dostaneme z tohoto dětského pokojíčku? Jak se z něj můžeme vysvobodit?

A skutečně jsem právě tohle dělala celý svůj život. Po každé když jsem se cítila uzavřená v těsném pokojíčku, ve hře s nějakými pravidly, nepokoušela jsem se utéct, ale

narušit logiku pokoje a pravidel. Představovat si nepravdivé věci, vyslovovat je, provokovat, dokud jim sama neuvěřím. Dokud neuvěřím tomu, že na kostce může vždycky padnout pětka, přestože je to naprosto k ničemu.

Když jsem byla v pubertě, rozhodla jsem se narušit pravidla svého pokoje tím, že uteču z domu. Můj plán však brzy narazil na prostorové uspořádání našeho bytu. K útěku jsem si sbalila věci do tašky, všechno do ní pěkně naskládala, a i když nebylo zavazadlo moc velké, bylo pořád příliš objemné na to, abych ho protáhla škvírou, na kterou bylo zúženo okno v dětském pokoji. Takže jsem své věci přendala do tří igelitových tašek a hodila je dolů. Pak jsem oznámila rodičům, že si jdu koupit zmrzlinu.

Můj útěk dopadl, jak dopadl, a dodnes, když náhodou jím zmrzlinu se svou matkou anebo ji nechávám sníst polovinu té mé, protože si zrovna dala nějaký závazek („Pánbůh se na mě nebude hněvat, když trochu ochutnám.“), nemůže se dočkat, až opráší tuhle historku: „Jaká jsi byla roztomilá s těmi svými pubertálními výstřednostmi.“

Předtím než jsem vyhodila oblečení a pár svých knih z okna, ukradla jsem z otcovy skříně milion dvě stě tisíc lir v hotovosti. Peníze míval uložené pěkně pod srolovaným opaskem, hřebenem a korkovou zátkou, kterou opálil a pak si s ní přejížděl přes vousy, aby zakryl těch pár šedivých.

Prvních tři sta tisíc lir jsem investovala do koupě batohu, do něhož jsem vysypala obsah igelitek. Můj střednědobý plán byl nastoupit druhý den na vlak do Paříže. Neměla jsem žádnou adresu, žádného známého, jen jsem prostě příliš koukala na francouzské filmy a díky nim věřila, že najdu ty správné kavárny.

Krátkodobý plán byl nasednout na vlak na letiště Fiumicino a rozloučit se s Braem — klukem, se kterým jsem tehdy chodila a který odlétal do Irska. V té době bylo Irsko v módě a strávit tři týdny uprostřed nezázivných vesniček, zeleně, mrholení, tmavého piva a pitomé hudby vypadalo jako nezbytná zkušenost, kterou člověk musí udělat.

Bylo to první opravdové loučení v mém životě. Abych byla upřímná, přehrávala jsem si ten okamžik od prvního dne, co jsme se dali dohromady, vlastně myslím, že jsem se s ním dala dohromady právě proto: abychom se rozloučili. Pomyšlení na to, že odsud brzy odejde, mi zajišťovalo utrpení, které jsem si mohla užívat, aniž jsem se musela namáhat a vyhledávat nějaké další.

Každý večer jsem odcházela do postele s pláčem v očekávání jeho odjezdu. Bylo mi patnáct.

Útěk z domu byl nutný, protože rodiče mi bránili prožít si tento okamžik tragického loučení, po němž jsem prahla už celé měsíce. Den, kdy Bra odjížděl, totiž připadl na narozeniny dědy Peppina. Měli jsme k němu jet na oběd a moje sentimentální důvody se nikomu nezdály dost přesvědčivé, abych mohla zběhnout.

Když jsem dorazila do Fiumicina, Bra se na mě dvojsmyslně usmíval, jako by mě chtěl sbalit, pak mu ale došlo, že jsem to já.

„Co tady kurva děláš?“

Na zádech měl kytaru, na kterou chtěl hrát po dublinských ulicích, aby si vydělal na cestu. Na hlavě klobouk na milodary. V kapse texty písniček Boba Dylana.

Přesto jsem ale svoji scénku odehrála. Byla jsem šťastná, byla jsem smutná, všechno se stalo přesně tak, jak mělo.

„Hele, dochází ti vůbec, že kvůli tobě utekla z domu?“ řekl mu kamarád, s nímž odjížděl, zatímco mi odstraňoval cenovku z batohu. Teprve v té chvíli jsem v Braově pohledu zahlédla něco jako něhu, i když daleko pravděpodobněji to byla panika.

Druhá část plánovaného útěku, než nasednu na vlak do Paříže, spočívala v tom, že strávím noc u Ernesta, mladíka, který pracoval ve zmrzlinárně. Z mých známých to byl jediný člověk, který žil sám, protože mu bylo čtyřiaadvacet.

S Cecílií, mojí nejlepší kamarádkou — v té době měl ten výraz bytostný význam —, jsme si k němu chodily kupovat kouření a číst jeho komiksy. Byl pro nás něco jako starší bratr nebo zhýralý strýc. Nikdy to ani na jednu z nás nezkoušel. A nás to mrzelo, i když jsme to nikdy nepřiznaly.

Nedokážu říct, jak to, že ho nenudila společnost dvou puberťaček zblázněných do *Beverly Hills 90210* a Prousta, když si na ně nedělal žádné choutky, ale možná na to byl prostě jen pořád příliš zhulený.

Cecílie nebyla jen mou nejlepší kamarádkou, od prvního dne na gymnáziu se stala taky mým následovníhodným vzorem. Byla mnohem vyšší než já, daleko lépe

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Nic pravdivého.***

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.